

Mikołaj Bołtuć (ur. 8 grudnia/20 grudnia 1893 w Sankt Petersburgu, zm. 22 września 1939 pod Łomiankami)

W młodości kształcił się w uczelniach rosyjskich o profilu wojskowym – kolejno w Kadeckim Korpusie, Korpusie Kadetów w Omsku oraz Pawłowskiej Szkole Piechoty w Petersburgu. Jako

żołnierz armii rosyjskiej, brał udział w wojnie fińskiej i w I wojnie światowej, dochodząc do stopnia kapitana.

W grudniu 1917 r. przeszedł do III Korpusu Polskiego, a po jego rozwiązaniu w sierpniu 1918 do 4 Dywizji Strzelców Polskich gen. Lucjana Żeligowskiego, operującej na południu Rosji i Ukrainie. W jej szeregach walczył do czerwca 1919 r.

Po powrocie do Polski objął dowództwo kompanii, a następnie batalionu w 31 pułku Strzelców Kaniowskich, z którym walczył w wojnie polsko-bolszewickiej. W 1920 r. objął dowództwo tego pułku. Dowodząc nim m.in. bronił Zamościa przed sowiecką 1 Armią Konną Siemiona Budionnego, opóźniając jej przybycie pod Warszawę. Dowodził również podczas zdobycia Wyszkowa.

W okresie późniejszym kształcił się nadal w dziedzinie wojskowości – był słuchaczem Kursu Doszkolenia Wyższej Szkoły Wojennej w Warszawie. Następnie był szefem wydziału w Biurze Ścisłej Rady Wojennej, szefem Oddziału III a Operacyjnego i szefem wydziału dowództwa „Wschód”. W 1924 r. awansował na podpułkowni-

ka. Od 1926 pełnił funkcję oficera do specjalnych poruczeń w Gabinetcie Generalnego Inspektora Sił Zbrojnych.

W czerwcu 1927 r. został przeniesiony do Korpusu Ochrony Pogranicza, a następnie na stanowisko dowódcy piechoty dywizyjnej 19 Dywizji Piechoty w Wilnie. Generalskie szlify otrzymał 19 marca 1939 r., w sierpniu objął dowództwo Grupy Operacyjnej „Wschód” w składzie Armii „Pomorze” gen. Władysława Bortnowskiego.

W pierwszych dniach wojny odparł ataki wroga na Pomorzu, następnie cofając się, 11 września dotarł wraz z podległymi mu siłami w rejon bitwy nad Bzurą. Poległ 22 września podczas bitwy pod Łomiankami w walce na bagnety.

Został pochowany na Cmentarzu Wojskowym na Powązkach w Warszawie (kwatera A 10, rząd 1, grób 10)[13]. Jak w 1945 roku zrelacjonował ppłk Jan Topczewski, dowódca 146 Pułku Piechoty, w pogrzebie generała Bołtucia uczestniczyła delegacja polskich jeńców wojennych, której Topczewski był członkiem.

Szkoła Podoficerska 14 pp w 1939 roku. Siedzą od lewej w I rzędzie: ppor. Ziemowit Kuniński, ppor. Mieczysław Nejman, por. Feliks Stawicki, kpt. Józef Rodzeń, płk Franciszek Sudoł, płk Mikołaj Bołtuć, ppłk Władysław Dzióbek, mjr Jan Łobza i ppor. Feliks Matczyński